

ORAŞUL NOILOR FRUMUŞEȚI

Cerul începutului de vară avea culoarea vomei de pisică.

Desigur, se gândi Tally, pentru o vreme ar trebui să-ți hrănești pisica doar cu mâncare din carne de somon, ca să obții nuanțele potrivite de roz. Norii care alunecau lin pe cer aduceau cu niște pești, cu solzi unduiitori creați de curenții de mare altitudine. Pe măsură ce lumina scădea, noaptea își făcea loc prin niște spărturi de un albastru-închis, ca un ocean inversat, rece și fără fund.

În orice altă vară, un asemenea apus de soare ar fi fost frumos. Dar nimic n-a mai fost frumos de când Peris a început să arate bine. E aiurea să-ți pierzi cel mai bun prieten, fie și numai pentru trei luni și două zile.

Tally Youngblood aștepta întunericul.

Prin fereastra deschisă, putea vedea Orașul Noilor Frumuseți. Turnurile unde se țineau petreceri erau deja luminate, iar torțe aprinse, ca niște șerpi, marcau drumurile sclipitoare prin grădinile plăcerii. Câteva baloane cu aer cald

se ridicau până la plafonul-limită pe cerul roz, care prinsese să se întunece. Pasagerii acestora trăgeau cu artificii înspre celelalte baloane și înspre parașutistii care făceau parasailing. Râsetele și muzica săreau pe suprafața apei ca niște pietre aruncate cu efect, marginile tăioase țintind chiar nervii lui Tally.

În jurul suburbior, despărțite de oraș de elipsa întunecată a râului, totul era cuprins de întuneric. Toți cei urâți dormeau acum.

Tally își scoase inelul-interfață și spuse:

— Noapte bună!

— Vise frumoase, Tally, îi răspunse camera.

Fata mestecă o gumă pentru curățarea dinților, își lovi pernele și vârî sub cuverturi un radiator vechi, portabil, care producea tot atât de multă căldură cât ar fi produs un om adormit, de mărimea lui Tally.

Apoi, se strecură pe fereastră.

Afară, încunjurată de noaptea care devenise, în cele din urmă, neagră precum cărbunele, Tally se simți dintr-odată mai bine. Poate că părea un plan stupid, dar orice era mai bine decât încă o etapă nocturnă în care să stea trează în pat și să-și plângă de milă. Pe drumul cunoscut, acoperit cu frunze, care ducea până la malul apei, era ușor să și-l imagineze pe Peris strecurându-se săcăduit prin spatele ei, înăbușindu-și râsul, pregătit pentru o noapte în care să spioneze noile frumuseți. Împreună. Ea și Peris găsiseră modalitatea să o păcălească pe supraveghetoarea casei încă de când aveau doisprezece ani, și diferența de trei luni dintre ei nu părea să conteze.

— Cei mai buni prieteni pe viață, murmură Tally, atingând cu degetul cicatricea micuță din palma dreaptă.

Apa sclipea printre copaci, și putea auzi vălurelele stârnite de un barcaz lovindu-se de mal. Se lăsa pe vine, ascunzându-se printre trestii. Vara era întotdeauna cel mai bun anotimp pentru expedițiile de spionaj. Iarba era înaltă, nu era niciodată frig și nu trebuia să stai trează la școală, a doua zi.

Desigur, Peris putea dormi cât dorea de mult acum. Era unul dintre avantajele pe care îl oferea frumusețea.

Vechiul pod se întindea masiv peste apă, iar cadrul uriaș de fier era negru precum cerul. Fusese construit cu foarte mult timp în urmă, și își susținea propria greutate fără să fie nevoie de pripoane. Probabil că și peste un milion de ani, când restul orașului se va fi surpat, podul va fi tot în picioare, asemenea unui os fosilizat.

Spre deosebire de alte poduri din Orașul Noilor Frumuseți, bătrânul pod nu putea vorbi și, mai important decât atât, nici nu putea reclama delincvenții. Dar chiar și aşa, săcădut, podul i s-a părut întotdeauna foarte înțelept lui Tally, știitor și liniștit asemenea unui copac secular.

Deja ochii i se adaptaseră la întuneric și îi trebuiră doar câteva secunde ca să dibuie coarda legată de piatra obișnuită. Trase de ea și auzi plescăitul pe care îl făcu funia, ieșind din ascunzătoarea dintre suporții podului. Continuă să tragă până când coarda invizibilă se transformă într-o strună udă, plină de noduri. Celălalt capăt era încă prinț în structura de fier a podului. Tally întinse coarda și o legă de copacul de care o fixa de obicei.

Când un alt barcaz își făcu apariția, trebui să se lase din nou jos, în iarbă. Oamenii care dansau pe punte nu zăriră coarda întinsă între pod și mal. Niciodată n-o observau. Noile frumuseți se distrau întotdeauna prea bine ca să remarce mici amănunte nelalocul lor.

Când luminile ambarcațiunii se îndepărta, Tally controlă coarda lăsându-se cu toată greutatea. Odată, se desprinse de copac, iar ea și Peris se balansaseră deasupra râului, înainte să cadă în apa rece. Zâmbi la această amintire, dându-și seama că ar fi preferat să fie în acea expediție — cu hainele ude, în frig, împreună cu Peris —, decât cu hainele uscate, la căldură, dar singură.

Atârnând cu capul în jos, prinzându-se cu mâinile și genunchii de nodurile de pe frânghie, Tally se trase în sus, pe structura întunecată a podului, apoi se strecuă prin scheletul de fier și porni spre Orașul Noilor Frumuseți.

Știa unde locuia Peris dintr-un mesaj pe care el se obosise să îl trimîtă de când devenise frumos. Peris nu îi dăduse o adresă, dar Tally știa să decodifice numerele aparent întâmplătoare de la sfârșitul unui mesaj. Indicau un loc numit Vila Garbo, aflat în zona de deal a orașului.

Era dificil să ajungă acolo. În expedițiile lor, Tally și Peris rămâneau întotdeauna la mal, unde vegetația și silueta întunecată a Orașului Urâților îi ajutau să se ascundă. Dar acum, Tally se îndrepta spre centrul insulei, unde carele alegorice și petrecăreții populau străzile luminate întreaga noapte. Frumusețile nou-nouțe precum Peris își petreceau întotdeauna timpul acolo unde distracția era în toi.

Tally memorase harta, dar, dacă făcea o singură mișcare greșită, era terminată. Fără inelul-interfață, era invizibilă pentru vehicule. Aveau să treacă peste ea, de parcă n-ar fi reprezentat nimic.

Desigur, Tally chiar nu reprezenta nimic acolo.

Mai rău, era urâtă. Dar spera că Peris nu va vedea lucrurile astfel. Nu o va vedea în acest fel.

Tally nu avea habar ce se putea întâmpla dacă era prinsă. Nu exista o pedeapsă doar pentru că își „uită” inelul, chiulea de la ore sau păcălea sistemul computerizat al casei, dând muzica mai tare decât avea voie. Toată lumea făcea astfel de lucruri și totă lumea era pedepsită pentru ele. Dar ea și Peris fuseseră întotdeauna atenți să nu fie prinși în aceste expediții. Traversarea râului era o chestiune foarte serioasă.

Însă acum era prea târziu ca să se mai frâmânte. Oricum, ce îi puteau face? Peste trei luni, urma să fie ea însăși o frumusețe.

Tally se strecuă de-a lungul râului până când ajunse la o grădină a plăcerilor și se furișă în întunericul unui sir de sălcii plângătoare. La adăpostul lor, își croi drum pe poteca luminată de mici flăcări pălpăitoare.

Un cuplu arătos se plimba pe potecă. Tally îngheță, dar ei nu o observă. Erau prea ocupați să se privească în ochi, ca să o zărească ghemuită în întuneric. Privindu-i trecând, Tally simțea căldura care o invada întotdeauna atunci când privea un chip frumos. Chiar și atunci când ea și Peris îi spionau din umbră pe frumoși, chicotind la toate prostioarele pe care aceștia le spuneau sau le făceau, nu puteau să nu se holbeze la ei. Era ceva magic în ochii lor mari, perfecti, ceva care te făcea

să-ți dorești să fii atent la orice spuneau, să-i protejezi de orice pericol, să-i faci fericiți. Erau atât de... frumoși!

Cei doi dispărură dincolo de prima cotitură, iar Tally scutură din cap ca să-și alunge gândurile sentimentale. Nu se găsea aici ca să se prostească. Se infiltrase, se stecurase aici și era urâtă. Și avea o misiune.

Grădina se întindea până în oraș, unduindu-se ca un râu negru printre turnurile și casele strălucitoare. După alte câteva minute, zări un cuplu ascuns printre copaci (la urma urmelor, era o grădină *a plăcerilor*), dar în întuneric ei nu îi puteau zări fața, și doar o tachinară atunci când murmură o scuză și se stecură mai departe. Nici ea nu îi văzuse bine, zărise doar o încrengătură de picioare și brațe perfecte.

În cele din urmă, ajunse la capătul grădinii, la doar câteva străzi de locul unde locuia Peris.

Tally privi printr-o cortină de viață-de-vie. Ajunsese mai departe decât fuseseră ea și Peris vreodată și decât își plânuise. Nu avea cum să se ascundă pe străzile aglomerate și bine luminate. Își atinse fața cu mâinile, simțindu-și nasul lat și buzele subțiri, fruntea prea înaltă și claiua de păr încurcat. Dacă făcea un singur pas afară din tufiș, era zărită. Fața păru să-i ardă când lumina căzu asupra ei. Ce căuta ea aici? Ar fi trebuit să fie în întunericul din Orașul Urâților, așteptându-și rândul.

Dar trebuia să-l vadă pe Peris, să-i vorbească. Nu știa sigur de ce, doar că se săturase să-și imagineze o mie de conversații cu el în fiecare noapte, înainte să adoarmă. Își petrecuseră tot timpul împreună, încă de când erau prunci, iar acum... nimic. Poate că, dacă reușeau să discute câteva minute,

creierul ei se va opri din taifasul lui cu Peris cel imaginari. Trei minute îi puteau fi suficiente ca să reziste trei luni.

Tally privi de-a lungul străzii, căutând curți laterale în care să se strecoare, intrânduri întunecate în care să se ascundă. Se simțea ca un alpinist înfruntând o stâncă ce se clătina, căutând să se apuce de ceva.

Traficul începu să se mai diminueze, iar ea aștepta frecându-și cicatricea din palma dreaptă. În cele din urmă, Tally oftă și şopti:

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Apoi făcu un pas spre lumină.

O explozie de sunete veni din dreapta ei, și fata se ascunse în beznă, împiedicându-se de viață și căzând în genunchi pe pământul moale, convinsă pentru câteva secunde că fusese prinșă.

Dar hărmălaia se transformă într-o pulsăție ritmică. Era un sintetizator hurducându-se pe stradă. Era lat cât o casă, iar mișcarea zeclor de brațe mecanice, care țășneau în toate direcțiile, îl făceau să strălucească. În spatele lui venea un număr tot mai mare de petrecăreți, care dansau în ritmul acestui builit, bând și spărgând sticlele goale de mașinăria uriașă, imperturbabilă.

Tally zâmbi. Petrecăreții purtau măști.

Mașinăria arunca măști prin spate, încercând să atragă tot mai mulți discipoli la această paradă improvizată: fețe de diavoli, clovni oribili, monștri verzi și extratereștri cenușii, cu ochi mari, ovali, pisici, câini și vaci, chipuri cu zâmbete strâmbă sau nasuri uriașe.

Procesiunea se scurgea încet, iar Tally se retrase la loc în tufișuri. Câțiva dintre cheflii trecură suficient de aproape că ea să simtă în nări dulceața grețoasă a sticlelor lor. Un minut mai târziu, când mașinăria parcusese jumătate din stradă, Tally sări afară și apucă o mască aruncată pe șosea. Plasticul era moale în mâinile ei, cald încă, pentru că tocmai ce fusese turnat în matrice, în interiorul mașinăriei.

Înainte să-și pună masca pe față, Tally își dădu seama că avea aceeași culoare a vomei de pisică precum apusul de soare, un rât lung și două urechiușe roz. Adezivul i se lipi de piele, iar masca îi acoperi fața.

Tally își croi drum printre dansatorii beți, spre celălalt capăt al procesiunii, și alergă pe stradă către Vila Garbo, purtând chipul unui porc.

CEI MAI BUNI PRIETENI PENTRU TOTDEAUNA

Vila Garbo era mare, luminoasă și zgomotoasă.

Umplea spațiul dintre două turnuri de petrecere, ca un ibrice chircit între două pahare zvelte de șampanie. Fiecare dintre turnuri se odihnea pe câte o singură coloană, nu mai lată decât un lift. Deasupra se aflau cinci etaje cu balcoane circulare, încărcate cu noi frumuseți. Tally urcă dealul spre trioul de clădiri, încercând să vadă prin găurile măștii.

Cineva sări sau a fost aruncat dintr-un turn, tipând și dând din brațe. Tally înghițî în sec, forțându-se să privească în jos, la bărbatul a cărui coardă elastică îl opri la doar câteva zeci de centimetri de sol. Se legăna de câteva ori râzând, înainte de a fi lăsat ușor la pământ, destul de aproape de Tally încât aceasta să-i audă sughiuțul nervos printre chicoteli. Fusese la fel de speriat ca și Tally.

Se cutremură, cu toate că acea săritură nu era cu nimic mai periculoasă decât prezența ei aici, între cele două turnuri. Jacheta pentru sărituri folosea același sistem de levitație magnetică precum structura care susținea construcția alungită. Dacă

toate aceste jucării drăgălașe și-ar fi oprit funcționarea, aproape tot ce se afla în Orașul Noilor Frumuseți s-ar fi prăbușit.

Vila era plină de frumuseți nou-nouțe — cele mai rele, obișnuia să spună Peris. Trăiau precum urâții, aproximativ o sută într-un internat uriaș. Dar acest internat nu avea nicio regulă. Decât dacă regulile erau Să Te Porți Prostește, Să Te Distrezi și Să Faci Hărmălaie.

Un grup de fete în rochii de seară se aflau pe acoperiș, țipând cât le țineau plămânii, balansându-se pe margine și aruncând artificii spre oamenii de la sol. O minge de foc portocalie trecu pe lângă Tally, rece ca un vânt tomnatic, alungând întunericul din jurul ei.

— Hei, aici, jos, e un porc! strigă cineva de sus.

Râseră cu toții, iar Tally își grăbi pasul spre ușa deschisă larg. Dădu buzna înăuntru, ignorând privirile surprinse ale unor frumuseți care tocmai ieșeau.

Era o petrecere uriașă, aşa cum li se promisese întotdeauna că va fi. Oamenii erau îmbrăcați la patru ace în seara asta, în rochii lungi și costume negre, cu coadă. Tuturor li se părea foarte amuzantă masca aceea care înfățișa un porc. Arătau cu degetul și râdeau, iar Tally continua să înainteze, ne-lăsându-le timp pentru nimic altceva. Desigur, aici lumea râde tot timpul. Spre deosebire de petrecerile urâților, aici nu au avut niciodată loc bătăi sau măcar certuri.

Trecu în grabă dintr-o cameră în alta, încercând să distingă chipurile, fără să lase ca acei ochi frumoși să-i distragă atenția ori să o copleșească de sentimentul că locul ei nu era acolo. Cu fiecare secundă, Tally se simțea din ce în ce mai urâtă. Faptul că toată lumea pe care o întâlnea râdea de ea nu

îi era de prea mare ajutor. Dar era mai bine decât ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi văzut fața adevărată.

Tally se întrebă dacă avea să-l recunoască pe Peris. Îl văzuse doar o singură dată după operație, atunci când ieșise din spital, înainte ca umflăturile să se retragă. Dar îi cunoștea chipul atât de bine! În ciuda a ceea ce spunea Peris întotdeauna, frumusețile nu arătau toate *exact* la fel. În expedițiile lor, ea și Peris zăriseră frumoși care le păreau familiari, care semănau cu urâți pe care îi cunoscuseră. Asemenea unui frate sau unei surori — un frate sau o soră mai în vîrstă, de mai mare îndere și mai *mare* frumusețe. O persoană pe care ai fi invidiat-o întreaga viață, dacă te-ai fi născut în urmă cu o sută de ani.

Nu se putea ca Peris să se fi schimbat atât de mult.

— Ai văzut porcușorul?

— Ce să văd?

— Un porc în libertate!

Vocile care chicoteau răzbăteau de la etajul de dedesubt. Tally se opri și ascultă. Era singură aici, pe scări. Din câte se pare, frumusețile preferau lifturile.

— Cum a îndrăznit să vină la petrecerea noastră deghișată în porc? Asta e o petrecere selectă!

— A greșit petrecerea.

— O totală lipsă de maniere!

Tally înghiță în sec. Masca nu era cu mult mai bună decât propriul chip. Situația asta începea să o enerveze.

Urcă scările, lăsând vocile în urma ei. Poate că aveau să uite de ea, dacă își vedea de drum. Mai avea de parcurs doar

două dintre etajele Vilei Garbo, apoi ajungea pe acoperiș. Peris trebuia să fie pe acolo.

Doar dacă nu era pe pajiștea din spate sau într-un balon ori într-un turn de petrecere. Ori în vreo grădină a plăcerilor, cu cineva. Tally alungă din minte această imagine și alergă pe hol, ignorând aceleși glume pe seama măștii ei, riscând să fie remarcată în fiecare încăpere.

Nimic altceva decât fețe surprinse și degete arătând spre ea. Și fețe frumoase. Dar niciuna nu îi era cunoscută. Peris nu era nicăieri.

— Hei, porcușorule! Hei, uitați-o, aici e!

Tally o luă la goană spre ultimul etaj, urcând scările două câte două. Respirația fierbinte încălzise masca, fruntea îi transpirase, iar adezivul se prelingea, în încercarea de a menține masca lipită. Acum, un grup o urmărea. Râdeau și se împiedicau unii de alții pe scări.

Nu avea timp să verifice acest etaj. Tally privi de-a lungul holului. Nu era nimeni aici. Toate ușile erau închise. Câteva frumuseți, pesemne, își făceau somnul de... frumusețe.

Dacă mergea pe acoperiș ca să-l caute pe Peris, era prinsă în capcană.

— Aici, porcușorule!

Era timpul să fugă. Tally se grăbi spre lift, lăsându-se să alunece și oprindu-se înăuntru.

— Parter! ordonă ea.

Așteptă, privind agitată de-a lungul holului, gâfâind în interiorul fierbinte al măștii de plastic.

— Parter! repetă ea. Închide ușa!

Nimic nu se întâmplă.

Oftă, închizându-și ochii. Fără inelul-interfață nu era nimeni. Liftul nu voia să o asculte.

Tally știa cum să păcălească un lift, dar avea nevoie de timp și de un briceag. Nu avea nici una, nici alta. Primul dintre următorii își făcu apariția pe scări, împleticindu-se pe hol.

Tally se dădu în spate, lipindu-se de peretele lateral al liftului. Se ridică pe vârfuri încercând să devină cât mai plată, astfel încât ei să n-o zărească. Alții își făcură apariția, amenințând și pufând, ceva tipic pentru frumoșii care nu mai erau în formă. Tally îi vedea în oglinda din spatele liftului.

Ceea ce însemna că și ei o puteau vedea, dacă se gândeau să privească în direcția aceea.

— Unde a plecat porcușorul?

— Hei, vino aici, purceluș!

— O fi pe acoperiș?

Cineva păși încet în lift, privind năucit înapoi, spre petrecări. Când o văzu, respectivul sări cât colo.

— Dumnezeule, m-ai speriat!

Tânărul clipi din genele lungi, privindu-i masca. Apoi se uită la propriul frac.

— Măi, să fie! Nu trebuia să ne îmbrăcăm la patru ace pentru petrecerea asta?

Lui Tally i se tăie respirația. Își simți gura uscată.

— Peris? șopti ea.

El o privi îndeaproape.

— Te cun...?

Ea dădu să intindă mâna, dar își aminti că trebuia să se lipescă de perete. Mușchii o dureau îngrozitor de cât stătuse pe vârfuri.